

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **L. H.**, zast. Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Husovo náměstí 139, Ledeč nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2023, č. j. KK/1925/DS/23-5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 12. 2023, č. j. 17 A 25/2023-61,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Sokolov uznal žalobce rozhodnutím ze dne 9. 2. 2023, č. j. MUSO/130236/2021/OPŽÚ/SISI-2022, vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Skutkovou podstatu uvedeného přestupku naplnil žalobce tím, že dne 5. 12. 2021 v čase 9:48 hod. v obci Habartov jel jako řidič motorového vozidla rychlostí 57 km/h po odečtení tolerance, a to v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. Městský úřad proto žalobci za tento přestupek uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání, které žalovaný výše nadepsaným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[2] Žalobcem podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného krajský soud zamítl nyní napadeným rozsudkem. Nepřisvědčil žalobním námitkám stran nezákonného procesního postupu městského úřadu, který po podání odvolání doplnil dokazování (výslechem svědka

a dvěma listinnými důkazy), stručného shrnutí nových důkazů, nesprávně provedeného měření a neprovedení důkazu ohledáním místa. Ve vztahu k doplněnému dokazování shledal krajský soud takový postup zákonným, zároveň byla žalobci dána možnost se k nově shromážděným důkazům vyjádřit, které však nevyužil. Nejvyšší dovolená rychlost v místě měření byla 50 km/h, přičemž tato skutečnost byla postavena najisto. Naproti tomu žalobcem předložená fotografie dopravní značky B20a s nejvyšší dovolenou rychlostí 60 km/h je nevěrohodná. K námitce nesprávného měření krajský soud shledal, že obsahem správního spisu byl ověřovací list č. 134/21, a tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu bylo měření provedeno správně – vozidlo bylo na snímku zachyceno s přiloženou mřížkou. Tomu odpovídá i videodokumentace obsažená ve správním spise a výpověď jednoho z policistů. Již městský úřad shledal, že by ohledání místa bylo nadbytečné a nepřineslo by žádnou novou skutečnost. Dle krajského soudu tak správní orgány zjistily stav věci řádně i bez ohledání místa. Žalobce ostatně ani netvrdil, jakou novou skutečnost by ohledání mělo přinést.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požadoval napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel se neztotožnil se závěrem krajského soudu, dle kterého městský úřad nepochybil, když po podání odvolání doplnil dokazování. Stěžovatel poukázal na úpravu v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), zejména na § 97 a § 98 citovaného zákona, ze kterých takové oprávnění správního orgánu prvního stupně nevyplývá. Zdůraznil, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jehož § 86 odst. 2 umožňuje doplnit dokazování po vydání rozhodnutí v prvním stupni právě tímto orgánem, se použije toliko subsidiárně. Za nepřiléhavý označil odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2019, č. j. 1 As 322/2018-25, z důvodu, že tento rozsudek posuzoval předcházející právní úpravu a skutkový stav byl zcela opačný – nynější stěžovatel v odvolání nenamítal nic nového, pouze brojl proti způsobu vypořádání dříve uplatněných námitek, zatímco tamní stěžovatel uplatnil v odvolání nové skutečnosti. Neobstojí ani závěr krajského soudu, že se stěžovatel poprvé v řízení o přestupku vyjádřil až v odvolání. Na dřívější podání zástupce stěžovatele, jehož zastupování městský úřad nepřipustil, a které stěžovatel následně nedoplnil o vlastní podpis, městský úřad reagoval a zabýval se jím. Ostatně sám stěžovatel uvedené podání vlastnoručně podepsal.

[5] Dále namítal, že správní orgány nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností, fotografie dopravního značení upravující nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/h předložená stěžovatelem spolu s jeho tvrzením nasvědčují závěru, že v místě spáchání přestupku stěžovatel nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost. Jelikož nebyla stěžovatelem předložená fotografie zpochybněna, nelze pochybnost stran řádně zjištěného skutkového stavu překlenout odkazem na vyjádření silničního správního úřadu a výpověď svědka. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, krajský soud argumentuje kruhem a pouze přejímá argumentaci žalovaného. Krajský soud též nesprávně uvedl, že stěžovatel nepochybně důkazy stran nejvyšší dovolené rychlosti v místě měření ve správním řízení; stěžovatel ve správním řízení předložil důkaz opaku – fotografii – a v žalobě vysvětlil, proč důkazy správních orgánů nepodporují závěry uvedené ve správních rozhodnutích. Krajský soud zcela pominul, že

pokračování

stěžovatel v žalobě zpochybnil všechny důkazy shromážděné správními orgány stran nejvyšší dovolené rychlosti; stěžovatelem předložená fotografie tedy nemůže být nevěrohodná.

[6] Stěžovatel též poukázal na nesprávné právní posouzení otázky krajským soudem. Dle stěžovatele bylo prokázáno, že nebyly splněny podmínky měření stanovené v ověřovacím listě, přičemž takovou vadu nelze zhojit dokazováním, a už vůbec ne šablonou poskytnutou výrobcem rychloměru, která nebyla předmětem přezkoušení při ověřování rychloměru. Poukázal na skutečnost, že policisté nedodrželi postup předepsaný návodem k obsluze a měřicí vozidlo nebylo umístěno rovnoběžně s pozemní komunikací. Vlivem tohoto pochybení se může naměřená rychlost lišit od skutečné rychlosti vozidla. Ověřovací list rychloměru je veřejnou listinou, zatímco šablona od výrobce nikoliv, není proto způsobilá ověřit platnost měření.

[7] Správní orgány dle stěžovatele nehodnotily důkazy samostatně i v jejich vzájemné souvislosti. Důkazy nemohl zhodnotit již městský úřad, jelikož část z nich byla získána až po vydání prvostupňového rozhodnutí, proto se s nimi nemohl žalovaný ztotožnit s odůvodněním, že potvrzují závěry městského úřadu. Krajský soud se pak s námitkou, že správní orgány některé důkazy, na kterých postavily skutkový stav, nehodnotily, nevypořádal přesvědčivě.

[8] Stěžovatel vymezil v kasační stížnosti též důvody její přijatelnosti, a sice tak, že neexistuje judikatura kasačního soudu, která by se zabývala otázkou doplňování dokazování po podání odvolání za situace, kdy účastník řízení v odvolání neuplatní nová skutková tvrzení. Zároveň dle stěžovatele trpí napadený rozsudek zásadním pochybením, jelikož krajský soud nereflektoval žalobní námitky a napadený rozsudek je zatížen vadou nepřezkoumatelnosti. Též se Nejvyšší správní soud doposud nezabýval otázkou, zda lze přiložením šablony překlenout vadu měření spočívající v nedodržení postupu uvedeného v návodu v obsluze, jelikož v ověřovacím listu je platnost měření výslovně omezena pouze na případy, kdy je dodržen předepsaný postup. Judikatura kasačního soudu doposud neřešila ani otázku, zda absence hodnocení důkazů správními orgány představuje důvod pro zrušení rozhodnutí správních orgánů.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Ve vztahu k dokazování provedenému městským úřadem po podání odvolání uvedl, že se nejedná o porušení dvojinstančnosti správního řízení, a už vůbec ne o překvapivé rozhodnutí. Zákon o odpovědnosti za přestupky nevylučuje použití § 86 odst. 2 správního řádu. Ve vztahu k nedostatečnému hodnocení důkazů žalovaný konstatoval, že z jeho rozhodnutí je patrné, které důkazy považoval za věrohodné. Krajský soud navíc stěžovateli přezkoumatelným způsobem obdobný závěr objasnil. Ostatně nepřezkoumatelnost nespočívá v osvojení si již dříve vyslovených závěrů.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud nepřijatelnost podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem přesah vlastních zájmů stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[13] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přijatelná stran dosud v judikatuře neřešené otázky doplnění dokazování podle § 86 odst. 2 správního řádu ve vztahu k řízení o přestupku podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Kasační soud se podobnou otázkou zabýval pouze ve vztahu k dřívější právní úpravě, a sice k zákonu č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (zrušen ke dni 30. 6. 2017, pozn. NSS). Otázka aplikovatelnosti citovaného ustanovení správního řádu ve vztahu k zákonu o odpovědnosti za přestupky tak doposud nebyla plně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

III.a Přezkoumatelnost napadeného rozsudku a dostatečnost hodnocení důkazů žalovaným

[15] Předně se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud pouze převzal argumentaci žalovaného, aniž by vypořádal žalobní námitky. Krajský soud též zcela pominul polemiku stěžovatele obsaženou v žalobě, že již při zastavení hlídkou policie nemohl namítat vyšší hodnotu nejvyšší dovolené rychlosti, protože jej hlídka zastavila na jiném místě v obci, kde platí obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Argumentace krajského soudu „kruhem“ působí taktéž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Současně pochybil i žalovaný, když nehodnotil všechny důkazy, krajský soud napadené rozhodnutí nedostatečně přezkoumal, a tedy i jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Námitky nejsou důvodné.

[16] Ačkoliv si lze představit podrobnější odůvodnění napadeného rozsudku stran dostatečného a úplného hodnocení všech důkazů správními orgány, napadený rozsudek není nepřezkoumatelný (k tomu obecně viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Krajský soud nepřezkoumal nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, jak naznačuje stěžovatel, a především se zabýval námitkou dostatečnosti hodnocení důkazů (srov. body 11. až 13. a 19. napadeného rozsudku). Kasační soud připomíná, že zároveň není vadou, osvojí-li si krajský soud závěry žalovaného (k tomu viz rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo nověji ze dne 19. 7. 2023, č. j. 1 Afs 111/2022-30, odst. [14], a ze dne 3. 11. 2023, č. j. 8 As 68/2022-52, odst. [24]). Krajský soud odůvodnění svého rozsudku nepostavil pouze na převzetí a osvojení si argumentace žalovaného, ale sám se vypořádal se žalobními námitkami, byť stručně, a shledal je nedůvodnými. Stejně tak se krajský soud zabýval námitkou, respektive označil za správný

pokračování

závěr žalovaného, že kdyby si byl stěžovatel jistý nejvyšší dovolenou rychlostí 60 km/h v místě měření, sdělil by tuto skutečnost již policistům na místě. Ačkoliv lze se stěžovatelem souhlasit v tom, že nemusel tento argument uvést již při zastavení policejní hlídkou, nejedná se o vadu způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[17] Kasační soud dále neshledal, že by žalovaný nehodnotil všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Žalovaný se ve svém rozhodnutí důkazy zabýval a hodnotil všechny důkazy obsažené ve správním spisu (str. 3 až 6 rozhodnutí žalovaného). Není přitom vadou, že explicitně neuvedl, zda je výpověď zasahujícího policisty věrohodná, vycházel-li z ní, čímž implicitně její věrohodnost potvrdil (k věrohodnosti výpovědi policisty srov. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, odst. [19] a [20]). Výpověď policisty stěžovatel relevantním způsobem nezpochybnil a nejedná se o jediný důkaz (fotografie z rychloměru, záznam o přestupku, ověřovací list rychloměru atp.). V tomto ohledu tedy není dle Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou, která měla vést také k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[18] Důvodnými neshledal Nejvyšší správní soud ani námitky stran samotného hodnocení důkazů správními orgány a zjištění skutkového stavu. Se stěžovatelem lze souhlasit potud, že žalovaný nevyvrátil pravost, respektive neprokázal nepravost, fotografie s dopravní značkou B20a s číslem 60 umístěnou na začátku obce, kterou stěžovatel doložil spolu s odvoláním. Umístění a existenci této značky na daném místě nicméně spolehlivě a bez důvodných pochybností vyvrací svědecká výpověď jednoho z policistů, sdělení silničního správního úřadu a sdělení krajské správy a údržby silnic. Z uvedených důkazů se podává, že dne 5. 12. 2021 v obci Habartov na silnici č. III/21233 v ulici Na Rovince u domu č. p. 80 nebyla umístěna dopravní značka stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/h. Navíc ze stěžovatelem pořízené fotografie nevyplývá datum a čas jejího pořízení, ani proto neprokazuje jeho tvrzení o nejvyšší dovolené rychlosti v místě měření ve výši 60 km/h, a už vůbec nevyvrací skutková zjištění učiněná správními orgány. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že správní orgány zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností, přičemž spáchání přestupku stěžovatelem má ze shromážděných důkazů za prokázané.

III.b Splnění podmínek měření

[19] Stěžovatel namítá, že nebyly splněny podmínky měření stanovené v ověřovacím listě. Tuto vadu dle něj nelze zhojit přiložením šablony, jelikož policisté nedodrželi postup předepsaný v návodu k obsluze – policejní vůz nebyl rovnoběžně s pozemní komunikací. Námitky nejsou důvodné.

[20] Nejvyšší správní soud předesílá, že podle jeho ustálené judikatury je pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozu a údaje o provedeném měření, a z ověřovacího listu silničního rychloměru (viz rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 6 As 255/2020-40, odst. [7], nebo ze dne 4. 1. 2024, č. j. 9 As 77/2022-27, odst. [14], a v nich citovanou judikaturu). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů obvykle poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[21] Kasační soud se již opakovaně zabýval otázkou měření rychlosti pomocí rychloměru a dovodil, že se správnost měření ověřuje jednak v samotném průběhu měření přímo v rychloměru, jednak *ex post* průmětem kontrolní šablony na snímek z rychloměru (srov. rozsudky ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37, odst. [14], nebo ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, odst. [33]). Nejvyšší správní soud též připomíná, že správné postavení vozidla a dodržení úhlu měření lze také spolehlivě ověřit ze záznamu o přestupku, který je vypracován na základě automaticky vygenerovaných hodnot (srov. rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 As 173/2015-43).

[22] Již městský úřad a poté i žalovaný měli na základě shromážděných důkazů, které tvoří ucelený vzájemně se doplňující řetězec důkazů, za prokázané, že se stěžovatel dopustil vytykaného protiprávního jednání. Stran přesnosti a správnosti měření též žalovaný shledal, že z výpovědi svědka (zasahujícího policisty) se podává, že postavení vozidla a měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, což je patrné z fotografie, na níž se vozidlo nachází ve svazku paprsků. Za této situace se pomocí kontrolní mřížky – šablony – ověřuje, zda bylo měřicí zařízení správně nastaveno, respektive zda měření proběhlo pod správným úhlem (viz stranu 5 rozhodnutí žalovaného). Tyto závěry následně potvrdil krajský soud, který zopakoval a doplnil judikaturu kasačního soudu ohledně použití mřížky k ověření správnosti měření. Též konstatoval, že i z přiložené videodokumentace a výslechu policisty je patrné, že policejní vůz byl postaven správně (viz body 14. až 16. a 18. napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje. V souladu s judikaturou shrnutou v předcházejícím odstavci má i kasační soud za to, že ze shromážděných důkazů nepochybně vyplývá správnost provedeného měření, ostatně tuto skutečnost sám soud z obsahu správního spisu ověřil (vozidlo na snímku je zachyceno ve svazku paprsků). Nejvyšší správní tedy neshledal ani tyto kasační námitky důvodnými.

III.c Doplnění dokazování správním orgánem prvního stupně po podání odvolání

[23] Dle stěžovatele krajský soud nesprávně uvedl, že městský úřad byl oprávněn po podání odvolání doplnit dokazování. Tento postup je v rozporu se zákonem o odpovědnosti za přestupky. Rozsudek č. j. 1 As 322/2018-25 je dle stěžovatele nepřiléhavý, především byl tamní skutkový stav opačný. Krajský soud navíc vyšel z chybného předpokladu, že se stěžovatel poprvé vyjádřil až v odvolání. Námitky nejsou důvodné.

[24] Podle § 86 odst. 2 správního řádu [s]právní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo bylo-li nepřijatelné (zvýraznění doplněno, pozn. NSS).

[25] Podle § 97 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky [o]bviněný může v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení uvádět nové skutečnosti nebo důkazy. Ostatní účastníci, orgán sociálně-právní ochrany dětí a zákonný zástupce a opatrovník mladistvého obviněného a osoba přímo postižená spácháním přestupku, která má v řízení práva podle § 71, mohou uvádět nové skutečnosti nebo důkazy ve svých vyjádřeních vztahujících se k novým skutečnostem nebo důkazům, které obviněný uvede v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení. Podle odstavce druhého téhož ustanovení [v]časné a přípustné odvolání proti rozhodnutí o přestupku má vždy odkladný účinek, který nelze vyloučit. Podle odstavce třetího téhož ustanovení [p]okud před předáním spisu odvolacímu správnímu orgánu nastal některý z důvodů pro zastavení řízení podle § 86 odst. 1

pokračování

písm. f), h), i), j), k), m) nebo n), správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zastaví řízení a zruší napadené rozhodnutí, ledaže by rozhodnutí o odvolání mohlo mít význam pro náhradu škody nebo vydání bezdůvodného obohacení.

[26] Jak již kasační soud vymezil výše, jedná se o otázku dosud plně neřešenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ačkoliv se otázkou aplikovatelnosti § 86 odst. 2 správního řádu v přestupkovém řízení soud zabýval, bylo to ve vztahu k předcházející právní úpravě (zákon č. 200/1990 Sb.). Kasačnímu soudu nic nebrání při posouzení dosud neřešené otázky vycházet i ze závěrů rozsudku č. j. 1 As 322/2018-25. Dle citovaného rozsudku může prvostupňový správní orgán doplnit dokazování i po podání odvolání, jelikož se může jednat o skutečnost důležitou pro jeho další postup. K doplnění dokazování však může přistoupit za dodržení zákonem stanovených podmínek, nesmí přitom porušit právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, tedy i k nově opatřeným a provedeným důkazům (viz odst. [27] až [29] citovaného rozsudku č. j. 1 As 322/2018-25).

[27] Pro účely dalšího posouzení je stěžejní subsidiární povaha správního řádu, dle níž se správní řád jako obecný předpis použije tehdy, není-li ve zvláštním právním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu; srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3 Ads 79/2011-62, ze dne 31. 8. 2012, č. j. 4 Ads 176/2011-129, či ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 Ads 153/2011-75, nebo ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7 As 281/2016-26, odst. [33]). Upravuje-li však zvláštní právní předpis některou z otázek odlišně, má zvláštní úprava v souladu se zásadou *lex specialis derogat legi generali* aplikační přednost. Takovým zvláštním právním předpisem je právě zákon o odpovědnosti za přestupky, jelikož upravuje též vedení řízení o přestupku, a proto je vůči správnímu řádu upravujícímu obecně správní řízení zákonem speciálním (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2024, č. j. 8 As 95/2023-68, odst. [22]).

[28] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že úprava řízení u odvolacího správního orgánu stanovená v § 98 zákona o odpovědnosti za přestupky neupravuje situaci, jako nastala v nyní posuzované věci, tedy doplnění dokazování správním orgánem prvního stupně po podání odvolání. Nicméně tato speciální úprava nevylučuje použití správního řádu. Kasační soud tak ve shodě s krajským soudem uvádí, že městský úřad postupoval v souladu se zákonnou úpravou, když po podání odvolání stěžovatelem doplnil dokazování, jelikož se jednalo o úkony nezbytné pro posouzení jeho dalšího postupu (srov. § 87 správního řádu a § 97 zákona o odpovědnosti za přestupky; k účelu postupu podle § 86 odst. 2 správního řádu viz odst. [27] rozsudku č. j. 1 As 322/2018-25 a tam citovanou komentářovou literaturu). Tomuto závěru nasvědčuje i odborná literatura (srov. Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 923). Nad to měl stěžovatel možnost se k nově shromážděným důkazům vyjádřit podle § 36 odst. 3 správního řádu, které však nevyužil. Kasační námitka proto není důvodná.

[29] Zároveň kasační soud nesouhlasí se stěžovatelem, že by krajský soud nesprávně uvedl, že stěžovatel se poprvé vyjádřil až právě v odvolání. Kasační soud z obsahu správního spisu ověřil následující. Stěžovatel učinil v průběhu správního řízení v prvním stupni podání, a sice prostřednictvím datové schránky třetí osoby – svého dřívějšího zmocněnce, jehož zastoupení však městský úřad usnesením ze dne 2. 5. 2022 nepřipustil. Obsahem podání byl nesouhlas stěžovatele s nejvyšší dovolenou rychlostí v místě měření a poukaz na její vyšší hodnotu, současně namítal nesprávný způsob měření policisty. Toto podání nebylo elektronicky podepsáno a prostý podpis na naskenovaném dokumentu zaslaném datovou schránkou třetí

osoby neshledal městský úřad akceptovatelným. Městský úřad proto stěžovatele vyzval, aby odstranil vady podání spočívající v absenci podpisu, stěžovatel však na výzvu vady podání neodstranil. Následně po vydání rozhodnutí městského úřadu stěžovatel podal odvolání, ve kterém zopakoval námitky stran nejvyšší dovolené rychlosti a nepřesnosti měření způsobené nesprávným postavením vozidla policie. Ke svým tvrzením doložil fotografii dopravního značení na začátku obce Habartov s dopravní značkou B20a s číslovkou 60 a další důkazy, jejichž provedení navrhl.

[30] Lze souhlasit se stěžovatelem, že se materiálně vyjádřil již v průběhu řízení v prvním stupni, ostatně městský úřad na jeho námitky reagoval, i přes to, že sám stěžovatel vytýkanou vadu podání neodstranil. Formálně se však skutečně poprvé vyjádřil až v rámci odvolání, jak správně konstatoval krajský soud. Stěžovatel v odvolání fakticky neuplatnil žádná nová tvrzení, avšak předložil nové důkazy na podporu svých dřívějších tvrzení. Právě z tohoto důvodu dospěl městský úřad k závěru, že před postoupením správního spisu společně s odvoláním žalovanému je nezbytné provést další dokazování. Stěžovatel se proto mylí, když tvrdí, že se nyní projednává věc liší od rozsudku č. j. 1 As 322/2018-25, tamní stěžovatel v odvolání též uvedl nové skutečnosti (viz odst. [28] citovaného rozsudku). Jelikož se nynější stěžovatel formálně vzato poprvé vyjádřil až v odvolání, a především proto, že v něm uvedl a označil nové důkazy, postupoval městský úřad v souladu s § 86 odst. 2 správního řádu a doplnil dokazování o další důkazy. Takovému postupu nebrání úprava stanovená zákonem o odpovědnosti za přestupky, jak tvrdí stěžovatel. Ani tuto kasační námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu